

Pärskeitä

118 vuotta laatujournalismia

4 | 2015–2016

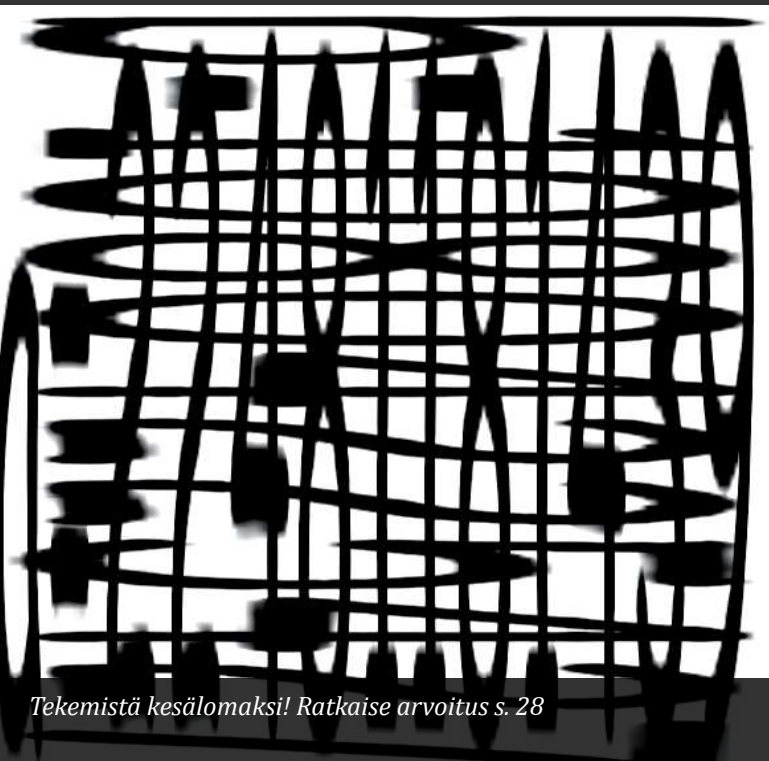

125-vuotisjuhlassa käytiin läpi Ressun historiaa s. 8

Ilkka Kuivalainen kertoo koulumme veistoskopioista s. 14

Tekemistä kesälomaksi! Ratkaise arvoitus s. 28

Pärskeitä

4 | 2015–2016

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Tapahtunutta
- 8 125-vuotisjuhla
- 12 Vuoden ressu
- 14 Taidetta Ressun käytävillä
- 16 Ressujen muistoja
- 18 Pärskeitä kuvina
- 20 Élève devenu professeur
- 22 Miten yltää meidän nykyabien tasolle?
- 23 Review
 - Ranta*
- 24 Column
 - No such thing as cheap cotton*
- 25 Green Runway
- 26 Matkakertomus
 - Hiukkasen fysiikkaa Cernissä*
- 28 Xelcgbtensvn
- 30 Sanottua
- 32 Sarjakuva
 - The Ressu Spirit*

Kannen kuva: Eemu Vento
Takakannen sarjakuva: Tatu Kähärä

Juhlahumua ja aurinkoa

Tämä on ensimmäinen lehti, jonka päätoimittajana olen. Ensimmäinen lehteni on juh-
lalehti. Paineita uudella johtoryhmällä oli siis aika lailla, mutta kiireistä huolimatta
selviydyimme hyvin loistavan toimittajatiimin avulla. Näin kesäloman alkaessa
haluankin kiittää kaikkia lehden tekoon osallistuneita, sillä ilman teitä tämäkään
lehti ei olisi onnistunut.

Juhlavuoden kunniaksi meidän tulee olla kiitollisia siitä kaikesta, mitä
meillä on. Meillä on tilaisuus oppia turvallisessa ympäristössä, ja meillä kaikilla
on täällä Suomessa samat oikeudet opetukseen. Juhlavuosi on opettanut meitä
koulumme historiasta, ja uskon monien meistä ymmärtävän vanhoja ressu-
ja sekä heidän murheitaan nyt paremmin. Pitihän abienkin sotia Suomen
sodissa, joten meidän tulisi ajatella kuinka hyvin asiat meillä ovat nyt.

Tässä lehdessä puhutaan paljon juhluvuodesta, joten haluan it-
sekin mainita siitä pari sanaa. Juhlavuosi on ollut täynnä erilaisia tee-
mapäiviä, kuten historiapäivä, jona opiskelijat saivat pukeutua eri
aikakausien mukaan. 125-vuotiaasta kouluamme juhlistettiin Finlan-
dia-talolla juhluvuoden sinetöivällä näytelmällä. Koko juhluvuosi on
opettanut minulle paljon koulustani, mutta se on saanut minut hie-
man haikeaksi, sillä ensi vuosi on viimeinen vuoteni tässä koulussa.
Saa nähdä minne tulevaisuus meidät johdattaa...

Vaikka juhlahumu onkin täyttänyt tämän vuoden, uskon jokai-
sen ressun palavan halusta rynnätä kesälomalle. Aurinko on onneksi
vihdoin päättänyt paistaa pilvien lomasta. Toivotaan kesän pysyvän
lämpimänä!

Kesäloma on myös tilaisuus uusille ykkösille valmistautua lu-
kion tuomiin haasteisiin. Uskon kuitenkin, että lukiosta tulee monel-
le ykköselle ikimuistoista aikaa; minulle se on ainakin ollut sitä. Suo-
sittelen myös jokaiselle ykköselle Pärskeisiin liittymistä. Jos satuit
kiinnostumaan lehdestä ja sen tekemisestä, voit aina tulla nykäuse-
mään minua hihasta, ja sanoa: "Hei Noora, haluan liittyä Pärskeisiin!"
Toivotan koko Pärskeiden puolesta kaikille ihanaa ja aurinkoista ke-
sää.

Noora Westermarck

Päätoimittaja

Noora Westermarck

Toimitussihteeri

Anni Laurinen

AD

Laura Niinen

Toimituskunta

Markus Hitruhin

Mikael Hitruhin

Hetti Hotinen

Oona Kauppi

Tatu Kähärä

Martta Luoma

Risto Miinalainen

Kaisa Mikkola

Lotta Ruha

Mitja Sainio

Sofia Simola

Sofia Sokolowski

Karo Talvio

Eemu Vento

Vilja Vidgren

Kitty Zheng

Ohjaava opettaja

Tiia Tempakka

Sähköposti

parskeita@gmail.com

Julkaisija

Ressun lukio

PL 3809

00099 Helsingin

kaupunki

Tapahtunutta

Kuvat: Laura Niinen

Entinen reissu, maailmanpolitiikan professori Teivo Teivainen kävi luennoimassa reissuille.

Kuva: Sofia Sokolowski

Entisen Suomalaisen lyseon oppilaiden eli Eslok ry:n puheenjohtaja Juuso Salokoski esitteli juhlavuoden kunniaksi julkaistun historiikin ja oppilasmatrikkelin Opin portaat.

Ympäristöraadin järjestämässä Green Runwayssa nähtiin kierrätysmuotia.

Ressussa aikoinaan opiskellut Stig villitsi juhlat viikolla.

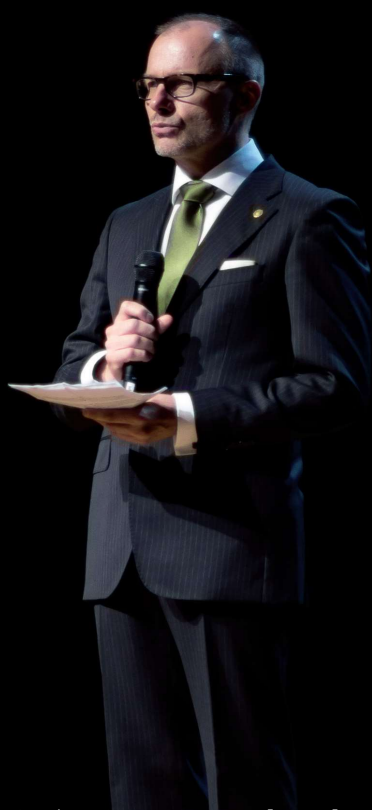

Juhlaviikon historiapäivänä pukeuduttiin menneiden vuosikymmenten tyyliin.

125-vuotisjuhla

Ressun lukion 125-vuotisen taipaleen kunniaksi järjestettiin Finlandia-talolla 7.5.2016 ikimuistoinen pääjuhla, jossa yleisöä viihdyttivät niin mielenkiintoiset puheet kuin historialliset näytelmätkin. Iltaa jatkettiin cocktailtilaisuudessa ja jatkoilla.

Jaana Parjanen (oik.) ja **Heli Rinne** (vas.) esittäytyivät ensimmäisinä tyttöressuina. Molemmat tulivat kouluun vuonna 1977, joka oli ensimmäinen vuosi, jolloin tyttöjä päästettiin Ressuun. Parjanen muisti elävästi jännitteen, joka vallitsi, kun he tulivat uuteen kouluun. Heitä oli muutama kymmentä tyttöä ja parisataa poikaa. Ensimmäisenä päivänä Parjanen muisti seisseensä muiden tyttöjen kanssa ihmeissään käytävillä. Abit, jotka olivat hiukan katkeria, ettei heidän luokalleen ehtinyt tulla tyttöjä, kävelivät tyttöjen ohitse. Yksi pysähtyi, haisteli ilmaa ja sanoi: "Kundit, täällä tuoksuu hajuvesi." Mieleen molemmille ovat jääneet erilaiset urheilumatsit sekä vanhojen tanssit. Myös legendaarisia opettajia oli. Hannu Rajas ja Aune Söderman järjestivät teatterimatkoja ympäri kaupunkia, ja Parjanen lähti kerran Kuopioon saakka teatteriretkelle Södermanin luokan kanssa. Suomessa kuitenkin pysyttiin aina. Tytöt herättivät ensimmäisenä syksynä huomiota, mutta pian pojat tottuivat heihin. Alemmasta kerroksesta kuitenkin löytyi hyvin kiinnostuneita yläasteoppilaita, jotka tulivat kurkkimaan portaisiin.

Alex Souris and Mike Valtonen.

Mike Valtonen graduated from Ressu in 2015. He couldn't miss this celebration, as he says Ressu is still his school – he still owns a Ressu bag, even though it is a bit worn. It has been exciting and he has waited for this day for a long time. Memories from Ressu include loads of studying, crying, blood and tears as well as a lot of fun - he is still close to friends from Ressu. Valtonen praises especially the Ressu spirit: "It's there and it's real - you can actually feel it, especially in the end of IB2 when everything is falling apart and you feel like collapsing –that's when you need the Ressu spirit and friends". For Valtonen Ressu means home: "It was my home for three years and will be for ages and ages, so when I'll be 70, I'll still be feeling it. When Ressu turns 150, I'm going to be here. My cap says "Kerran ressu, aina ressu, Class of 2015", so yes, "Kerran ressu, aina ressu" forever." Valtonen started working at Starbucks 2 days after the finals. "I've enjoyed it and I'm going stay there for another year and see what happens."

Aapo Aittola muisteli Ressu-aikojaan kuusikymmentä-luvulla. Hän tuli sisään Ressuun vuonna 1962 tuplattuun kuudennen luokan ja valmistui ylioppilaaksi 1971. Keväällä hän reputti matikan, mutta syksyllä selvisi Ressusta ulos. Aittolan muistoja on koottu sivulle 135 Eslok ry:n julkaisemassa Opin portaat -juhlakirjassa ja oppilasmatrikkelissa. Upeinta Aittolan mielestä Ressussa oli se, että poikia tuli kouluun hyvin erilaisista perhetaustoista. ”Sitä ei kukaan katsonut, vaan kaverit olivat kavereita”, kommentoi Aittola. Ressun henki oli upea silloinkin. Yhtä mahtavan yhteishengen hän muisti kokeneensa merisotakoulun reserviupseerikurssilla. Ressussa Aittolan vuosiluokalla oli rinnakkaisluokat mukaan lukien yhdeksänkymmentä oppilasta. Vaikka porukka oli iso, ikäluokan henki oli hyvä. Uusia tuttuja on tullut myös veljien kautta. Ressulaiset ovat pitäneetkin yhteyttä. Aittola tapasi vanhoja ressutovereitaan ensin säännöllisesti, mutta sitten tuli noin kahdenkymmenen vuoden tauko. Nyt he ovat tavanneet jälleen säännöllisesti, vähintään joka toinen vuosi. Suuri osa on kuitenkin muuttanut ulkomaille ja Aittolakin kertoi viettäneensä pitkiä aikoja työelämänsä aikana pois Suomesta: ”Ne ovat sellaisia asioita, jotka vähän rajaa, mutta yhteys ei katkea.”

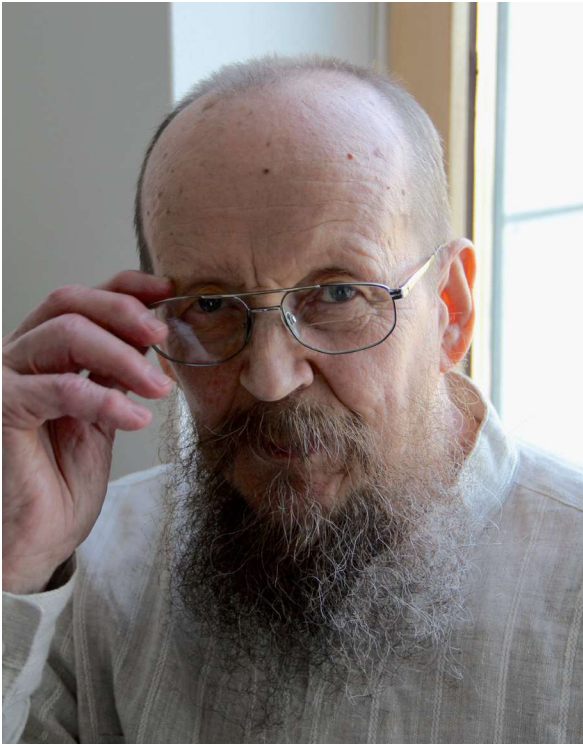

Ilkka Raitasuo pääsi Ressusta ylioppilaaksi 1964. 125-vuotisjuhlaan hän tuli, sillä Ressu oli hänelle rakas koulu, jossa myös hänen isänsä, setänsä ja poikansa ovat olleet. Juhlassa tapaa vanhoja ystäviä, ja Ressun henki on hänelle tärkeä. Raitasuo totesi uskovansa nuoriin. Nykyressujen esiintyminen sykkähdetti häntä, sillä siitä nousivat esiin nykyinen tasa-arvoisuus ja kansainvälisyys. Hän arveli siirtyvänsä juhlan jälkeen Ostrobotnialle muistelemaan luokkatovereidensa kanssa kouluajoja ja vaihtamaan kuulumisia.

Raitasuo oli myös käynyt Ressun juhlaumalanpalveluksessa ja vanhojen rehtorien haudoilla. Myöhemmin hän oli vielä käynyt rakkaimman rehtorinsa Lauri Nukarin haudalla ja pitänyt siellä puheen. Koulusta on paljon muistoja, ja hän oli pitänyt koko kouluajan äidinkielenopettajansa kannustuksesta päiväkirjaa. Raitasuo kertoi, että hän on aina rakastanut suomen kieltä. Hän onkin kirjoittanut kirjan Kellokosken prinsessa, joka liittyy hänen työhönsä mielisairaanhoidtajana Kellokosken sairaalassa, jossa hän oli tunnetun potilaan Prinsessan psykoottisessa maailmassa Irlannin prinssi Henrik.

Tapio Niemi (oik.) muisteli sitä, miten Ressun koripallojoukkue oli 1960-luvulla Suomen toiseksi paras, mutta joukkue ei päässyt koskaan palkintosijoille, koska se hävisi aina Munkkiniemen yhteiskoululle Helsingin karsinnoissa. **Heikki Koivo** (vas.) taas arvosti juhlaesitystä ja erityisesti Pentti Arajärven puhetta. Hän myös muisteli luokkatoveriaan Pentti Pesää, joka kirjoitti lukioaikana hauskoja sketsejä ja josta myöhemmin tuli teatteriohjaaja. Niemi kertoi yllättyneensä saattuaan 17-vuotiaana rehtoriltaan Lauri Nukarilta luvan olla viikon pois koulusta osallistuakseen koripallomaajoukkueleirille. Niemi on ollut pankkiuralla ja Koivo, joka lukioaikana tunnettiin nimellä Koivuniemi, on eläköitynyt Aalto-yliopistosta.

Pirjo Neronen on 1960-luvun alussa aloittanut entinen lukion ja keskikoulun kuvaamataidon opettaja Ressusta. Ressusta hänellä on mukavia muistoja, kuulemma poiki-
en kanssa oli ryskettä mutta reilua menoa. Luokkakoot oli-
vat suuria, Neronenkin oli luokanvalvojana 45 pojalle. To-
distusten keskiarvojen laskemisessa oli työtä, etenkin kuin
pojat laskivat keskiarvonsa nopeasti itse saatuaan paperin
käsiinsä. Pärskeitä-lehteä hän luki tuolloin ja järjesti niistä
näyttelyinkin 100-vuotisjuhliin. Ressu oli hänelle rikas elä-
mänvaihe, kollegat olivat mukavia. Vaikka oppilaiden nimiä
ei muista, kasvot ovat monesti tuttuja. Myös erään hauskan
anekdootin Neronen muisti: kun pojat kasvattivat itselleen
pitkiä hiuksia, ilmoitti rehtori Lauri Nukari, että hiihtolo-
man jälkeen ei sovi palata pitkien hiusten kanssa. Pojat kuu-
lemma tottelivat.

Jouko Hämäläinen lähti Ressusta Hankeniin lukemaan
ekonomiksi. Elämänkokemusta on karttunut muun muassa
Japanissa opetusstipendin avulla, joten japanin kieli taittuu
oivallisesti. Vuonna 1963 ylioppilaaksi kirjoittanut Hämäläi-
nen muisteli aikojaan sotalapsena Ruotsissa, jossa hän kävi
esikoulun ja muutti sieltä Pieksämäelle ennen Ressuun tulo-
aan. Ruotsia ja monia muita kieliä osaava Hämäläinen opas-
taa nykyisiä kieltenlukijoita seuraavasti: "Kielten opiskelu
vaatii työtä ja motivaatiota. Jos on ahkera, niin kieliä kyllä
oppii todella hyvin – ei se ole edes vaikeaa, jos vaan on tah-
toa. Kielten opiskelu kannattaa – ne avartavat maailmaa ja
antavat paljon uusia mahdollisuuksia."

Annika Valo valmistui viime syksynä
IB-linjalta ja päätti tulla juhlimaan Res-
sua tavatakseen vanhoja tuttavita ja naut-
tiakseen siitä, että on saanut olla Ressun
oppilaana. Valolla on paljon muistoja
Ressusta alkaen valtaviin opiskelumää-
rien aiheuttamista hermoromahduksis-
ta aina kavereiden kanssa hauskanpi-
toon. Ressu on ollut avartava kokemus.
Ressu merkitsee Valolle IB-linjan takia
juuri kansainvälisyyttä – mahdollisuuksia
jatkaa minne tahansa maailmalle.
Tärkeintä on ollut kannustus siihen, että
voi lukion jälkeen tehdä mitä itse halu-
aa. Väli vuoden jälkeen Valo aikoo jatkaa
eteenpäin kohti yliopistoa, mutta kii-
reellä ei kuitenkaan mennä.

Haastattelut ja niihin liittyvät kuvat:

Hetti Hotinen
Oona Kauppi
Anni Laurinen
Martta Luoma
Lotta Ruha
Sofia Sokolowski
Eemu Vento
Kitty Zheng

Timo Esko

Timo Esko, korkeimman oikeuden presidentti sekä Vuoden ressu 2016, nauttii vaihtelusta niin arjessa kuin työssäkin. Pärskeitä-lehdestä Esko siemailee Sanotut suurella nautinnolla, aivan kuin omana kouluaikanaan.

Virallisen ulkokuoren takaa paljastuukin mies, joka kehottaa meitä jokaista nauttimaan elämästä, sekä juhlimaan jopa arjen pieniä asioita. Juhlavuoden hän toteaa olevan loistava syy juhlaan.

NOORA WESTERMARCK

Monet ressut palavat halusta tietää enemmän Vuoden ressusta. Voisitko esitellä itsesi?

Joo, olen Timo Esko, Ressun ylioppilas vuosimallia -71, jos nyt mainitaan tämä koulun päättämivuosi. Alkuvuosi taisikin olla -63... Tai -64. Olen ollut viimeiset kymmenen vuotta tuomioistuinlaitoksen palveluksessa ja tällä hetkellä olen korkeimman oikeuden presidentti.

Miltä nimitys Vuoden ressuksi tuntuu?

Sehän on vähän hämmentävää... Katsoin kuvia entisistä Vuoden ressuista, ja he ovat oikein mukava joukko.

Milloin opiskelit Ressussa ja miten tiesi johdatti sinut juuri tähän kouluun?

Opiskelin tosiaan 60-luvulla, ja valmistuin 1971. Päädyin tähän kouluun, koska se oli lähin koulu minulle, sillä asuin Eerikinkadulla. Valinta olikin äärimmäisen helppo. Luulen, että siihen aikaan ei valittu kouluja samalla tavalla kuin nykyään.

Tiesitkö jo lukion alussa haluavasi työskennellä lakialalla?

En missään tapauksessa tiennyt, mutta siihen aikaan vuonna 1971 pääsi vielä suoraan todistuksen perusteella oikeustieteelliseen. Luulen sen olleenpäätekiä yliopistohaussa. Kiinnostus lakialaa kohtaan alkoi opintojen myötä.

Minkä aineiden opiskelemista suosittelet oikeustieteelliseen hakevalle ressulle?

Niin, en usko, että pääsykokeissa mitkään tietyt aiheet auttaisivat, mutta kohtuullinen kielitaito on töissä tärkeää. Itse olin täällä kielilinjalla ja luin englannin lisäksi saksaa ja ranskaa, mitä ei pidetty kovin hyödyllisenä. Minulle kielitaito on kuitenkin ollut tärkeä voimavara niin asianajan kuin tuomarinkin työssä.

Maailman kansainvälistyessä kielitaitoa tarvitaan tosiaanakin entistä enemmän. Mitä kieliä käytät itse?

Kansainvälistyminen näkyy nimenomaan korkeimmassa oikeudessa, koska siellä Strasbourgin tuomioistuimen eli Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen vaikutus otetaan hyvin herkästi huomioon, kuten myös Luxembourgin eli Euroopan unionin tuomioistuimen. Näitä ratkaisujahan käännetään, mutta alkukielellä tutustuminen on kyllä usein ihan välttämätöntä. Luxembourgin työkielenä on nimenomaan ranska. Ranska ja englanti siis ovat tärkeitä kieliä. Ruotsia pitää myös osata, onhan se maan toinen kieli. Turun hovioikeudessa oli ruotsi usein käytössä.

Miten Ressu on mielestäsi muuttunut omen opintojesi jälkeen? Oletko seurannut koulun tapahtumia?

Olen seurannut koulun tapahtumia vain Pärskeiden kautta. Suurin muutos oli tietenkin kun Ressusta tuli yhteiskoulu, mutta senhän olen kokenut ihan oman perheen kautta, sillä tyttäreni kävi tätä koulua. Rakenus ei ole muuttunut ainakaan ulkoapäin; värikin näyttää aivan samalta.

Mikä on lämpimin muistosi Ressusta?

Kaikki on ollut mielestäni mukavaa. Ensimmäinen tärkeä muisto oli tietysti tänne pääseminen, sillä oppikouluissa oli vielä pääsykokeet. Taidankin olla aika sopeutuvainen henkilö, sillä kaikki oli niin mukavaa. Hauskaa oli kyllä. **Pitääkö sanonta "kerran ressu, aina ressu" paikkaansa, vai ovatko myöhemmät opinnot ja monimuotoinen työelämä hioneet ressulaisuutta pois?**

Kyllä ressulaisuus vaikuttaa omaan elämään tavalla tai toisella, ja meillä on vielä pieni luokkayhteisökin koossa. Varsinkin näin Helsingissä liikkua se vaikuttaa minuun. **Olet ehtinyt tehdä paljon urasi aikana, kuten toiminut Turun hovioikeuden presidenttinä 2012-15. Onko uralasi ollut jotakin tiettyä kohokohtaa?**

Jokainen siirtyminen on mielestäni kohokohta, sillä silloin saan uusia tehtäviä. Se on kai tärkeintä; saada vaihtelevuutta ja vaihtuvuutta. Turussa työskenteleminen oli tietty hienoa, sillä jouduin muuttamaan. Tein 160 kilometrin jättiloikkauksen silloin. Se oli fiksu juttu.

Millaisia piirteitä alalla vaaditaan?

Lakialalla on monia eri erityisaloja, joista jokaisella on oma toimintakulttuurinsa. Tehtävät hoituvat siis monella tavalla. Liikejuristin ja esimerkiksi rikosjuristin työ on aika erilaista. Jokaisen pitää tietty tehdä töitä. Ahkeruus on siis tärkeää.

Ressut pääsevät viimein pitkän uurastuksen jälkeen nauttimaan lomasta, joten olisi mukava tietää, kuinka vietät kesää. Onko sinulla vinkkejä kesälaitumille ryntääville ressuille?

Nykyisessä hommassani kesäloma on aika pitkä, joten vaihtelevuutta tarvitaan joko matkaillen, tai kuten viime aikoina, maaseudun rauhassa, aika sujuu rattoisasti. Suositelen itse arkirutiineista irrottautumista.

Kuvat: Laura Niinen

Muistumia antiikin Kreikasta ja Roomasta: neljä veistoskopiota

Historian opettaja Ilkka Kuivalainen kertoo Ressusta juhlasalin vierestä löytyvien patsaiden historiasta. Neljällä veistoskopiolla on juurensa antiikissa, mutta joidenkin alkuperäisversiot ovat matkanneet suuriin taidegallerioihin, kuten Pariisin Louvreen. Myös se, miten veistokset ovat Ressuun päätyneet, kerrotaan tässä.

Ressussa juhlasalin aulassa palkintokaapin päällä on neljä veistoskopiota, jotka ovat muistuttamassa meitä antiikin Kreikasta ja Roomasta. Kolme niistä on antiikin hellenististen veistosten kopioita ja yksi uusklassinen veistos antiikin Roomaan liittyvästä aiheesta. Kaikki neljä ovat kuitenkin tulleet koululle palkintoina voimistelusta tai urheilusta. Koulun ja sen entisten oppilaitten vuonna 1902 muodostaman Katajaisten, ylempien luokkien oppilaiden vuonna 1892 perustaman Tarmon ja muutama vuosi sen jälkeen perustetun alaluokkien Yrityksen palkintojen yhteiskuvassa koulun 25-vuotisjuhlakirjassa vuodelta 1916 näkyy niistä kaksi: Silenos ja Dionysos-lapsi sekä kuoleva galli.

Ensimmäinen veistos esittää siis pientä Dionysoslasta parrakkaan Silenoksen sylissä. Sen varhainen hellenistinen originaali oli peräisin noin vuodelta 300 eKr., ja se voisi olla tyyllisin perustein Lysippoksen (noin 390–300 eKr.) tai hänen koulukuntansa työtä. Monista säilyneistä roomalaisaikaisista kopioista parhaat ovat Vatikaanissa, Münchenissä ja Louvressa, joista viimeisessä olevan marmoriveistoksen korkeus on 1,90 metriä. Se oli Roomassa Carlo Muttin kokoelmassa vuonna 1594, sitten Borghese-suvun kokoelmassa,

josta se ostettiin Ranskaan vuonna 1807. Silenos edustaa veistoksessa vanhempaan humaanista satyyrityyppiä. Kreikkalaisen mytologian mukaan Zeus antoi Dionysos-lapsen juuri sileenien johtajan Silenoksen kasvatettavaksi, ja

tämän onkin kuvattu huolehtivana isoisämäisenä hahmona, tosin alastomana tyyppilliseen kreikkalaiseen tapaan. Resson veistos on laatan tietojen perusteella ollut ”I palkinto voimistelussa” Jyryn kisoissa 11.–12. kesäkuuta 1910. Jyry

järjesti Siltasaarella Sirkuskadulla sijainneessa salissaan suuria kansallisia voimistelukilpailuja, joista tämä lienee Ressuun voittona tullut.

Toinen, Capitoliumin kuolevana gallina tunnettu veistos perustuu hellenistiseen Vähän-Aasian Pergamonissa olleeseen teokseen, joka oli yksi todennäköisesti kuningas Attalos I:n (241–197) voittojen kunniaksi tehdystä ryhmäs-

tä. Tämä oli voittanut Vähän-Aasian keskiosissa asuneet kelttiläiset galatit. Nämä olivat tulleet Traakiasta eli nykyisen Romanian

alueelta Vähään-Aasiaan vuonna 278 eKr. ja ryöstäneet matkallaan muun muassa Didyman merkittävän Apollonin temppelin. Pitkäaikaisten häiriköiden kukistamisen muistoksi pystytettiin muistomerkit sekä Ateenaan että Pergamoniin. Hieman luonnollista kokoa suurempia ovat niin sanotut suuret gallit tehtiin alun perin pronssista Pergamoniin noin vuonna 220 eKr., ja ne edustavat hellenististä barokkimaista realismia. Roomassa Capitoliumin museossa on säilynyt marmorista tehty 0,93 metriä korkea veistos, johon modernit kopiot pohjautuvat. Se on löydetty Roomasta Ludovisi-suvulle kuuluneelta alueelta, jossa antiikin Rooman aikaan sijaitsivat Sallustiuksen puutarhat. Resson kuoleva galli on pienikokoinen patinoitu veistos, joka on saatu kunnia-palkintona voimistelusta. Aika on laatan mukaan ”Jyry H:ki 25.–26. IV 14”. Koulun vuosikertomus vuosilta 1914–1915 mainitsee vain urheilupalkintoja eikä mitään voittoa voimistelun kohdalla, mutta juhla-kirjan palkintokokoelmaa esittävässä valokuvassa se näkyy olleen tuolloin sangen tuore saalis.

Kolmas veistos perustuu edellisten tavoin hellenistiseen originaaliin, ja hahmossa on samoja piirteitä kuin Lysippoksen töissä, mutta myös myöhempiä itäkreikkalaisia

barokkimaisia piirteitä. Louvren noin vuodelta 100 eKr. olevassa luonnollisenkokoisessa marmoriveistoksessa mainitaan tekijänä efesolainen Agasias, mutta hän on itse asiassa tehnyt alkuperäistä pronssiveistosta mukaillevan kopion. Aiheena on todennäköisesti ollut jokin rohkea

soturi kuten Akhilleus, Aias tai Leonidas, mutta veistos tunnetaan harhauttavasti Borghese-gladiatorina. Roomalaisia gladiaattoreita ei originaalin teko aikaan kuitenkaan Kreikassa vielä tunnettu. Veistoksen nykyisin tarkemmin tunnistamattomalla soturilla on ollut oikeassa kädessään miekka ja vasemmassa kilpi. Atleettisen vartalon lihakset korostuvat selvästi. Anzión läheltä löytynyt veistos liitettiin pian löytymisensä jälkeen vuonna 1611 Borghese-suvun kokoelmaan, josta se päättyi mainitun Silenoksen ja Dionysos-lapsen tavoin Napoleonille ja siten Ranskaan. Resson kopia on lisätty pieni viikunanlehti, ja siitä puuttuu Louvressa oleva piirtokirjoitus. Mitään laattaa ei siinä ole, mutta veistos on mukana kuvassa, jossa kaikki neljä veistosta on aseteltu juhlasalin itäpäädyssä ennen urkuja olleen vanhan kateederin ympärille.

Neljäs veistos on uusklassinen teos. Sen originaali on jälleen Louvressa. Veistoksen luonut kuvanveistäjä Louis-Pierre Desaines (1749–1822) teki sen vuonna 1791 akatemian (Académie royale de peinture et de sculpture) jäseneksi hyväksymistään varten. Akatemian kokoelmasta se siirrettiin Ranskan vallankumouksen yhteydessä Louvreen. Originaalin korkeus on 1,02 metriä. Veistos esittää roomalaisen sankaritarun päähenkilöä Mucius Scaevolaa. Hän, alun perin nimeltään Gaius Mucius Cordus, oli osallisena Roomaa vuonna 507 eKr. piirittänyttä Clusiumin kaupungin etruskikuningasta vastaan tehdyssä salaliitossa. Mucius soluttautui Porsennan leiriin surmataksaan tämän. Hän kuitenkin erehtyi henkilöstä ja tappoi kuninkaan kirjurin. Kun häntä vaadittiin paljastamaan muut salaliittolaiset, hän pisti oikean kätensä hiilipannuun antaen rauhallisesti sen hiiltyä. Tästä syystä hän sai kunnianimen Scaevola eli vasenkätinen. Porsenna olisi tästä päättäväisyydestä pelästyneenä lopettanut Rooman piirityksen. Todellisuudessa arkeologinen aineisto tukee sitä, että Roomaa olisi tuolloin hävitetty. Nimen taustalla voi olla jonkin suvun jäsenen vasenkätisyys.

Roomalainen historiankirjoitus halusi kuitenkin antaa maljeja urheista sankarinuorukaisista. Näin veistoskopio sopii erinomaisesti esikuvaksi myös ressuille. Oikeaa kättään palavien risujen yllä pitävä Mucius-veistos on oikean sivun laatan mukaan ”Propagandahihtokilpailujen Koulutus-sarjan VI–VIII luokkien Kiertopalinkinto 6 II 1921 Suomalainen lyseo Aika 44:26:5”. Resson luoluokat ovat ainakin tuolloin voittaneet sen omakseen. Etusivulla on ollut laatta, mutta se puuttuu. Koulun vuosikertomuksen 1920–1921 mukaan ”H.K.V.:n 6.2.21 toimeenpanemassa propagandahihtokilpailussa tulivat sekä yläluokkalaisten että alaluokkalaisten joukkueet ensimmäisiksi oppikoulujen sarjassa.” Siten puuttuva laatta voisi olla tuo keskikoululaisten voitto.

Resson neljä patinoitua veistoskopiota muodostavat arvokkaan kokonaisuuden, joka erottuu monien muiden koulujen palkinnoista. Muitakin antiikin veistoksia on jaettu palkintoina, esimerkiksi Myronin diskobolosta, mutta Ressussa olevat lienevät harvinaisia. Kaarlo Soinio muisteli vuonna 1916 koulu aikaansa seuraavasti: ”Uskallan nimitäin empimättä olla sitä mielipidettä,..., että koulumme fyysillinen kasvatus oli heti alusta alkaen oikealla, reaalilla kannalla, jollaiselle ei monikaan muu maamme koulu ole vielä kukaan päässyt. Siellä pantiin arvoa ruumiillisen kulttuurin kolmelle sisarukselle: voimistelulle, urheilulle ja terveydenhoidolle.” Täten Ressu sai hienot palkintonsa!

ILKKA KUIVALAINEN

Lähteitä:

M. Bieber, *The Sculpture of the Hellenistic Age*, revised edition, New York 1961.

P. Castrén - L. Pietilä-Castrén, *Antiikin käsikirja*, Helsinki 2000.

L. Pietilä-Castrén, *Louvren Borghese-gladiatorin ja sen suomalaiset veljet*, *Helikon* 2/2010, 22–23.

R.R.R. Smith, *Hellenistic Sculpture*, London 1991.
http://cartelfr.louvre.fr/cartelfr/visite?srv=car_not_frame&idNotice=879&langue=fr. Luettu 11.5.2016.

http://cartelfr.louvre.fr/cartelfr/visite?srv=car_not_frame&idNotice=4306&langue=fr. Luettu 11.5.2016.

<http://www.louvre.fr/oeuvre-notices/guerrier-combatant>. Luettu 11.5.2016.

http://www.museicapitolini.org/collezioni/percorsi_per_sale/palazzo_nuovo/sala_del_gladiatore/statua_del_galata_capitolino. Luettu 11.5.2016.

Kuvat: Sofia Sokolowski

Ressujen muistoja

Haastattelimme omia ressusukulaisiamme koulunkäynnistä Ressussa 1970- ja 1990-luvulla. Jotkut asiat ovat muuttuneet, mutta Ressun henki on pysynyt samana. LOTTA RUHA, ANNI LAURINEN

Matti Ruha kävi Ressua vuosina 1972–1980. Hän kävi läpi keskikoulun Ressun poikakoulun aikakautena ja lukion yhteiskoulun aikaan, kun tytötkin pääsivät Ressuun. Matti vastasi kysymyksiin siitä, millaista oli opiskella Ressussa 70-luvulla.

Miksi päätit mennä Ressuun?

Ei siinä ollut ihmeempää. Halusin vain keskustaan kouluun, ja isä oli käynyt Ressun, niin ei siinä mikään muu koulu tullut kysymykseen.

Miten sinun aikanasi haettiin Ressuun?

Minähän menin sinne keskikouluun. Taisi olla ensimmäinen vuosi kun Ressuun haettiin ilman pääsykoetta, eli pelkän todistuksen perusteella.

Mistä päin oppilaita tuli Ressuun?

Keskikoulun ensimmäisenä vuonna meillä oli neljäkymmentä poikaa meidän luokalla. He tulivat kyllä ympäri koko pääkaupunkiseudun. Silloisesta Helsingin maalaiskunnasta, eli nykyiseltä Vantaalta, oli, ja tietysti Helsingistä ja Espoosta oli väkeä. Vuosien varrella luokka vähäsen vaihtui. Iso muutos oli, kun keskikoulu loppui ja osa lähti muihin kouluihin ja muista kouluista tuli lukioluokille meille vielä uusia oppilaita.

Mitä te teitte hyppytunneilla?

Kyllä me siinä keskustassa pyörittiin. Aika usein olimme Stockan levyosastolla katselemassa levyjä ja kuuntelemassa samalla. Silloin siellä oli vielä mahdollista kuunnella niitä. Kiertelimme myös keskustan urheilukaupoissa. Lukioluokilla pikemminkin olimme Yrjönkadun ja Simonkadun kulmassa olevassa kahvilassa nimeltä Domi. Sielläkin vietimme aikaa hyppytunneilla ja koulun jälkeen istuimme siellä kahvilla. Tietysti vielä yksi paikka, jota kukaan tuon ajan ressulainen ei voi unohtaa, on Martan Karkkikauppa. Se oli meidän vakiokauppamme.

Mikä oli kivointa Ressussa?

Koulussa oli yllättävän hyvä henki. Se on jäänyt mieleen. Ja toisena muistan sen, että meillä oli paljon liikuntaa. Kesäisin kävimme Kaisaniemessä pelaamassa futista ja pesistä ja talviaikaan jääkiekkoa. Koulussa pelasimme käsipalloa, koripalloa ja lentopalloa.

Miten näkyivät Ressun ja Norssin väliset kamppailut?

Kamppailut olivat pitkälti eri urheilulajien tiimoilta. Oli jalkapallo-otteluita ja jääkiekkoa, sekä vastaavia. Se pysyi sillä asteella. Siihen aikaan ei ollut vielä erillistä kamppailupäivää, vaan jokainen matsi sovittiin erikseen. Yleensä me voitimme.

Ketkä olivat parhaiten mieleen jääneet opettajasi?

Pari opettajaa tulee mieleen: Voikkamaikka (liikunnanopettaja) Esko Rausmaa ja kemian opettaja Ingmar Okkola. Okkola sanoi kerran että hän perustaa KUOMUn, eli kuolleen musiikin yhdistyksen, ja vaati messuhallia itselleen C-kasettien soittoa varten.

Mikä oli merkittävin tapahtuma aikanasi Ressussa?

Merkittäviä tapahtumia on ollut useampia, mutta varmaan kaikkein merkittävin on vuodelta -77, jolloin perinteinen poikakoulu muuttui yhteiskouluksi, eli meidän luokallemme tuli tyttöjäkin. Tämän jälkeen poikien meno vähän rauhoitui, kun oli tyttöjäkin mukana.

Mitä muistat Wanhojen tansseista ja penkkareista?

Kai ne aika pitkälti ovat samat kun nykyään, mutta esimerkiksi Wanhojen päivänä käytettiin tosiaan vanhoja vaatteita, eikä ehkä niin hienoja kun tänä päivänä. Juhlasalissa oli ihan normaalisti Wanhojen tanssit. Sen jälkeen olimme Dipolissa, jossa suurin osa Helsingin Wanhoista oli viettämässä iltaa. Penkkarit alkoivat sillä, että teimme jokaisesta opettajasta laulun ja julkaisimme kronikan jokaisesta luokan oppilaasta. Esitimme laulut juhlasalissa penkkareita edeltävänä iltana. Sitten oli aivan normaalit penkkarit. Olimme koululla ja kävimme autoajelulla pitkin Espaa. Muistaakseni meillä oli Adlonissa illanvietto ja seuraavana päivänä lähdimme penkkarireissulle Tallinnaan.

Oletko pitänyt yhteyttä muihin ressuihin lukion jälkeen?

Kyllä. Meillä on keskimäärin viiden vuoden välein luokkakoukkuja lukion viimeisen luokkaporukan kanssa. Tietysti on väki vähän harventunut, mutta kyllä siellä on aina ollut vähintään kymmenkunta henkeä paikalla.

Maria Kiiskinen edustaa hieman uudempaa sukupolvea. Hän kertoi kokemuksistaan 1990-luvun Ressussa.

Milloin olit Ressussa?

Kävin Ressussa lukion vuosina 1990–1993. Tulin Ressuun Munkkiniemessä vietetyn ylä- ja ala-asteen jälkeen.

Millaisia opettajat ja tunnit olivat?

Edelliseen kouluuni verrattuna Ressu oli kaltaiselleni oppilaalle varsinainen paratiisi. Tunneilla opiskeltiin ja oppilaat olivat motivoituneita, ainakin pääosin ja mitä nyt satunnaista jutustelua lukuun ottamatta. Se, että sain hyviä numeroita kokeista, oli Munkkiniemessä toisten oppilaiden mielestä varsinainen synti. Ressussa sai opiskella ja menestyä niin paljon kuin halusi ja kykeni. Toisaalta meillä oli myös enemmän vapauksia. Jos vietimme joitakin tunteja Stockmannin kahvilassa luokkahuoneen sijasta, seuraamuksia ei tullut, ehkä koska olimme kuitenkin yleensä aika tunnollisia.

Opettajia oli erilaisia, niin kuin muissakin kouluissa. Luokanvalvojani (vai mikä tuo oikea termi onkaan) oli PALE, Pauli Lehti, joka taitaa vielä opettaa. Meillä oli neljän hengen A-ranskan ryhmä, ja muistan tunnelman olleen aika leppoisaa, välillä hiukan filosofisen. Muita, myös aika voimakasluontoisia opettajia oli paljon.

Millainen ilmapiiri Ressussa oli? Saiko kavereita helposti?

Oman kokemukseni mukaan ketään ei syrjitty Ressussa, millä oli valtava vaikutus ilmapiiriin. Totta kai erilaisia ryhmiä syntyi, mutta omansa löysivät sekä hiukan menevämät että nörtimmät. Jokainen sai olla oma itsensä.

Tapasin parhaan lukioaikaisen ystäväni lähestyessäni koulun ovea ensimmäisenä koulupäivänä. Saman päivän iltapäivänä meitä oli viiden-kuuden tytön joukko, ja olemme pääosin pysyneet ystävinä siitä asti.

Abeja juhlimassa penkkareita Ressussa vuonna 1980.

Mihin päädyit koulun jälkeen?

Kävin Helsingin kauppakorkeakoulun. Välillä kävin vaihdossa Toulousessa Ranskassa paikallisessa kauppakorkeakoulussa, mihin kuului myös kolmen kuukauden harjoittelu Pariisissa. Päädyin EU-harjoitteluun Brysseliin, missä tapasin tulevan mieheni. Siihen aikaan EU-kilpailuihin piti opetella ulkoa valtava määrä tietoa, ja koska harjoittelun jälkeen olin töissä Bank of New Yorkissa Brysselissä samaan aikaan, kuin kirjoitin gradua kauppakorkealle, en jaksanut yrittää EU-virkaa. Olin viitisentoista vuotta töissä rahoitusallalla yksityisellä sektorilla Brysselissä (yhden vuoden olin IT-yrityksessä Luxemburgissa, mutta Luxemburg ei ollut minun paikkani). Kaksi vuotta sitten vaihdoin vihdoin EU-puolelle, ja olen nyt Euroopan komissiossa.

Mitä Ressusta on jäänyt mieleen tai mitä koulu on antanut?

Ressun aika oli minulle parasta kouluaikaa. Ystävyudet ja mielenrauha ovat päällimmäisinä. Oli tietysti opiskelua, joskus kovaakin, mutta kohtuudella. Pitkät bussimatkat kuskustaan ja takaisin olivat sen väärsti. Ressun aikana aloimme tietysti myös vähitellen aikuistua, ja ehkä senkin takia suhde opettajiin muuttui yläasteen käskytyksestä enemmän valmennukseksi.

Ressu antoi myös ainakin minulle hyvät valmiudet yliopistoon, sekä sisäänpääsyyn että itse opiskeluun kauppakorkeakoulussa.

Terveisiä nykyressuille?

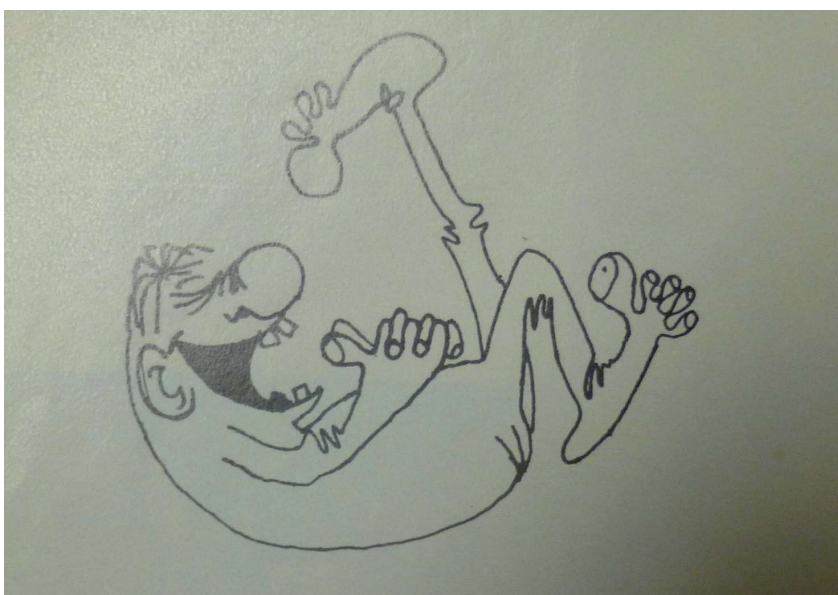
Olkaa kiitollisia, että saatte opiskella yhdessä Suomen parhaista lukioista. Lähtökohta on teillä hyvä. Toisaalta koulu ja opinnot eivät yksin riitä. Kokemukseni mukaan avoimuus, reippaus ja rohkeus auttavat myös pitkälle. Oppi, jonka taitamiseen tällaiselta ujolta ja sisäänpäin kääntyneeltä tytöltä meni neljäkymmentä vuotta.

Ressun abihuppari vuodelta 1993.

Pärskeitä kuvina

Jokaisen ressun lempilehdellä on pitkä ja kenties hieman mystinenkin historia... Perehdyimme 1940-, 1960-, 1990- ja 2000-luvun lehtien saloihin. Näistä lehtiyksilöistä valottui kaupallinen historia: laman kouriman 90-luvun aikana lehteämme on myyty peräti viiden markan hinnalla! Onneksi vanhojen numeroiden anti onkin runsasta, eli rahalle on vastinetta. Lehdistä voi löytää mm. Stockmannin mainoksia, aivoja aktivoivia ristikoita sekä paljon aina yhtä mahtavista Ressun opettajista kertovia juttuja. ANNI LAURINEN, OONA KAUPPI

Pärskeitä 2/1964: "Kommunistien manifesti: kaikkien maiden polkupyöräilijät ajakaa yhteen."

Élève devenu professeur

Un interview d'un professeur qui a vécu le changement à Ressu. Il était là quand c'était encore un lycée que pour les garçons, sauf qu'en ce temps il était élève non professeur. Il va nous raconter ses expériences ici, à Ressu: M. Pauli Lehti notre professeur du français.

SOFIA SOKOLOWSKI ET OONA KAUPPI

Le proverbe « À Ressu, les élèves changent, mais les professeurs sont toujours les mêmes » a comme la plupart des proverbes, un brin de vérité. Mais ce phénomène passe au niveau supérieur quand on parle des élèves de Ressu devenus professeurs, qui après leurs années au lycée, ont décidé d'y retourner, cette fois pour enseigner et non apprendre. Ces professeurs ont un regard unique sur le développement de l'école et ce point de vue leur facilite de comparer le Ressu d'aujourd'hui à celui d'il y a 50 ans.

M. Pauli Lehti, professeur de français et ancien élève, est un de ces professeurs. Il enseigne le français à Ressu depuis 40 ans mais ses années à Ressu au total son presque de 50 ans. Après un petit calcul, on peut conclure que M. Lehti était Ressu de 1963 jusqu'à 1971, comme élève, l'année où le premier groupe de filles a été accepté au lycée et, après une pause pendant laquelle, parallèlement à ses études universitaires, il a travaillé comme traducteur et même ouvrier dans une usine de câble de Nokia, par exemple, il est retourné à l'école. Avant la fin des années 60, Ressu était une école stricte et exigeante que beaucoup d'élèves détestaient.

"C'était comme si on était chez les Marines."

« C'était comme si on était chez les Marines. Très stricte » nous dit M. Lehti. C'est une vérité que les élèves actuels de l'école peuvent avoir du mal à croire, mais plusieurs autres anciens élèves peuvent l'affirmer. « Admettons que comme élève, je détestais Ressu, à cause des professeurs bizarres, même caractériels. Là, justement, je viens de comparer les opinions d'anciens Ressu et ils sont tous d'accord. On a beaucoup souffert, quand c'était un lycée de garçons. Puis il y a eu un changement: on a eu un nouveau proviseur et tout a changé. »

Pour les élèves aujourd'hui, une des questions les plus intéressantes doit être:

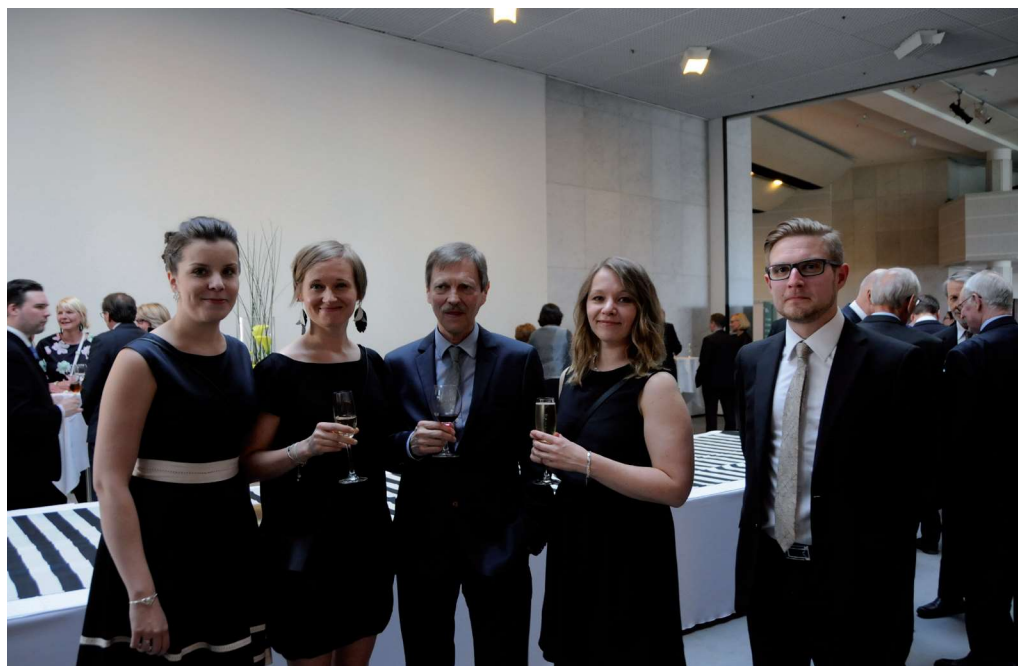
Comment était l'école après l'arrivée des filles (1971) ? Bizarre ?

« Ben écoute, c'était bizarre aussi avec uniquement des garçons... Mais c'était mieux qu'avant, et ça a fait une grande différence. »

Vous êtes professeur depuis très longtemps, à peu près 40 ans; c'était comment d'enseigner avant ?

« Une année, j'ai enseigné le suédois, l'anglais, la morale, l'hygiène, le français. C'était mon "Année de Gloire".

Bien sûr, j'aimais mieux enseigner le français, de toutes ses matières. C'était la seule matière que je maîtrisais vraiment et c'est à cause de ça que j'ai proposé à notre proviseur que le professeur de philosophie qui enseignait au lycée le soir commence à enseigner aussi le jour, pour que je puisse laisser tomber "ET". J'ai dit que je pouvais continuer peut-être avec le suédois, à la rigueur, et le français, mais pas autre chose, sinon, on risquerait de ne pas être pris au sérieux comme lycée ! »

Alors est-ce que Ressu a beaucoup changé pendant que vous avez enseigné ?

« Absolument. C'est IB qui a aussi beaucoup contribué au changement. Dans le sens positif, à mon avis. On a maintenant vraiment un courant international, une ambiance qui a changé. Ça été radical. »

Est-ce que c'était étrange de revenir à son ancien établissement ?

« Non, parce que ce n'était plus le même établissement. C'était différent. »

Quel est votre plus beau souvenir comme écolier ?

« Je pense que c'était le jour où le nouveau proviseur est arrivé. C'était le jour où nous avons compris que tout changerait. Ce n'était pas uniquement moi, c'était tous les autres aussi. On avait détesté le directeur, et là on a immédiatement commencé à adorer le nouveau. »

Comment était le vieux directeur ?

« Il était... différent. Je pense que lui aussi, peut-être quelqu'un l'aimait. J'espère bien. De toute façon, il y a eu un autre moment aussi. À l'époque où on était à l'école, on allait tous ensemble, chaque matin, dans la salle des fêtes (juhlasali), à l'ouverture de la journée. Ce jour là on a entendu à la place des chants religieux *A Whiter Shade of Pale* joué à l'orgue et on l'a adoré. Tous les vieux professeurs pensaient que c'était de la musique traditionnelle, mais en vérité, c'était de Procol Harum, un groupe de rock qu'on aimait bien et qui avait adapté cet air de Bach. »

Comment vous avez trouvé le spectacle ? C'était réaliste ? Ça correspondait à peu près à ce que vous avez vécu ?

« Moi, j'ai beaucoup aimé. C'était plus ou moins réaliste, comme il faut aussi prendre en compte le public etc. Moi j'ai parlé à des très anciens et eux aussi ils l'ont trouvé bien. »

*Eikö ranska luonnistu?
Ei hätää, tässä QR-koodi
suomennokseen!*

Runokilpailun voittaja

Ressun juhlavuoden kunniaksi järjestettiin useita luovaan työhön liittyviä kilpailuita, joiden aiheena oli rakas opinahjomme. Julkaisemme tässä runokilpailun voittajateoksen.

Niin,

oli tarkoitus aikuistua.

Läpäisin kypsyyskokeita,

vaikka ainoa henkinen kasvuni

on taidossani juoda mustaa kahvia

– Oli tarkoitus olla ahkera,

mikä onnistui – tavallaan.

Toisin sanoen opiskelemalla vain kivoja aineita,

mukavia aineita, hauskoja aineita,

Hollannin barokkia, kuvataidetta, alkuaineita,

sateenkaaria siirtymämetallien sävyissä.

– Oli tarkoitus viisastua,

mutten tiedä,

onko divetyoksidi amfoteerinen oksidi,

ja itken katkeria kyyneliä kieliopin kuolinvuoteella.

– Oli tarkoitus muuttua sosiaalisemmaksi.

Se onnistuu hyvin venyttämällä sosiaalisen määritelmää.

Ksylitol on alkoholi siinä missä etanolikin,

ystävä ihminen, joka kestää kuunnella pätemisiäni,

– heitä on yllättävän paljon –

ja sosiaalinen vain sana,

jonka alussa on SOS.

– Oli tarkoitus tulla sivistyneeksi.

Tiedän, että der Bach tarkoittaa puroa,

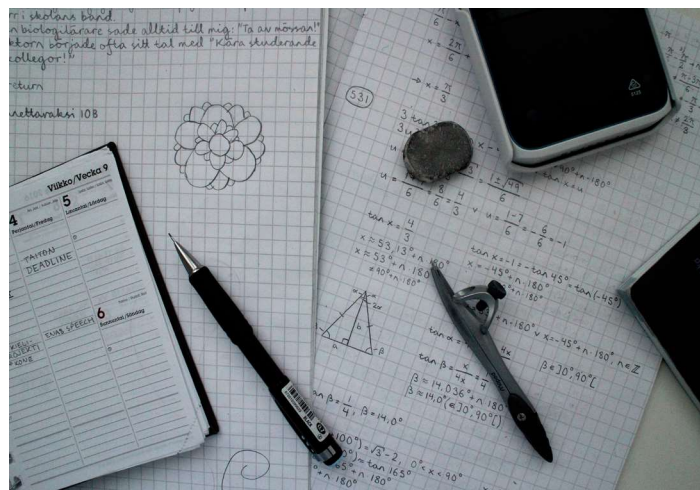
mutta piin desimaaleja olen unohtanut

Neperin lukua en ikinä opetellutkaan.

Niin, tähän meni kolme vuotta,

eikä neljäs olisi ollut paha.

SOFIA SIMOLA

Vasemman sivun kuva: Sofia Sokolowski

Oikean sivun kuva: Anni Laurinen

Miten yltää meidän nykyabien tasolle?

Ressun 125-vuotisjuhlan jälkeen on hyvä muistaa sitä, mikä tekee meistä arvokkaita ja muita parempia – laudaturit. Menestyneiden abien lähtiessä joutuu uusi sukupolvi täyttämään Resson käytävälle syntyvän valtatyhjiön, mutta kuinka tehdä se kaikin puolin arvokkaasti?
EEMU VENTO, SOFIA SIMOLA, MIKAEL HITRUHIN

Laudaturit eivät noudata kysynnän ja tarjonnan lakeja. Rahvas tavoittelee tätä menestyksen mittarin korkeinta sijaa, mutta vain ani harva todella ansaitsee sen. Läpikäyminen, eli arvosana L, vaatii sitoutumista omiin koviin tavoitteisiinsa ja taistelua lukuisten unettomien öiden läpi. Vähäisempi panostaminen voi johtaa arvosana E:hen eli epäonnistumiseen. Dekadenttien rappioressujen ilmestyminen on joidenkuiden mukaan johtanut jopa M-arvosanan, joka myötäähäpeänäkin tunnetaan, yleistymiseen rakkaassa realilyseossamme. Moiset kuulopuhehuhu-juorut osaa jokainen jäljittää tiettyyn nimeltä mainitsemattomaan normaalilyseoon.

Fiktiivinen dekadenttiresukin toki tietää, että laudaturit ovat kovan työn takana. Pelkkä isoveljen laudaturien laittaminen tyynyn alle ei tavanomaisesti johda toivottuun lopputulokseen. Menestys on kuin makea jälkiruoka, jonka saavuttamiseksi tulee laatia resepti. Jokaisen resepti on kuitenkin yksilöllinen – jotkut tarvitsevat enemmän luku-aikaa, toisten taistoa tukee työympäristö. Kaikki ohjeet perustuvat kuitenkin yhteen raaka-aineseen, motivaatioon. Tämän mystisen menestyksen ainesosan voi itse kukin löytää hyvin erilaisista asioista, mutta ilman sitä saa korkeintaan kuivuneen pannukakun, jonka päälle voi piirtää hilloilla kirjaimen E. Kun motivoitumaton opiskelija menee nukumaan kahdelta, jaksaa motivoitunut opiskella neljään. Vuodesta tästä muodostuu kokonaiset 728 tuntia lisää opiskelua, mikäli oletamme, että ressu pitää vappuna yhden vapaapäivän eikä kyseessä ole karkausvuosi.

Toinen tärkeä ainesosa on luku-aikataulu ja opiskelun suunnittelu. Unohtamiskäyrä on varmasti tuttu kaikille ressuille niitä lukuun ottamatta, jotka ovat sen jo unohtaneet. Tämän vuoksi kertaaminen on aina merkittävä osa jokaista toimivaa lukusuunnitelmaa. Hyviä hetkiä siihen on aina. Jokainen tietää busimatkat, mutta niiden lisäksi vaihtoehtoja on paljon muitakin: sukujuhlat, vaatekaupat, urheiluharjoitukset,

vain mielikuvitus on rajana. Virallisesti emme voi tosin suositella rehtorin puheen aikana opiskelua.

Kolmas ainesosa on kenties konkreettisin: hyvät eväät kokeessa takaavat mahdollisuuden nauttia oman älynä loistosta ilman äkillisiä verensokerin laskuja. Lääketieteelliseen tähtäävä ressu voi harjoittaa niin kemian, matematiikan kuin biologiankin taitojaan laskiessaan optimaalista seosta oikeita hiilihydraatteja. Jos näihin laskuihin kykenee, voi kirjoituksiin suhtautua kuin kuusituntiseen eväsretkeen historiallisissa puitteissa. Huonomaineisenakin tunnettu liikuntasali on vähintäänkin valoisa ja tilava. Valitettavasti ikkunalasi vain haittaa uv-säteilyn saliin pääsyä, joten trendikkäästä yo-rusketuksesta on turha haaveilla. Tämä ei kuitenkaan estä nauttimasta klassisista yo-karjalanpiirakoista ja pillimehun tutusta ruotsinkielisestä tuoteselosteesta.

Yo-kokeethan ovat loppujen lopuksi vain yksi tapa arvioida opiskelijoita. Tutkimuksissa on havaittu, että eri luonteenpiirteet korreloivat koulumenestyksen kanssa. Tämän lisäksi hämmästyttävän monella opinahjomme opiskelijoista on sisaruksia Ressussa. Osaltaan tämä johtunee kunnollisesta varhaiskasvatuksesta, mutta ikäpolvien mittaiset sukulinjat täynnä ressulaisia viittaavat jonkinlaiseen perinnöllisyyteen. Kärjistäen voikin siis todeta, että laudaturit ovat geeneissämme. Laudaturien periytymistä jälkeläisilleen voi itse kukin turvata naimalla toisen rerssun. Ongelmaksi nousee kuitenkin vääristynyt sukupuolijakauma.

Viimeisenä me kirjoittajat tahdomme muistuttaa kaikkia tulevia ja nykyisiä laudaturien saalistajia yhteishengen merkityksestä. On kenties totta, että laudatureja on vain rajallinen määrä, mutta kyllä tästä määrästä silti monille ressuille riittää. Suurimmat vihollisenne ovat kuitenkin muut lukiot aina klassisesta Norssista uuteen nousukkaaseen Etikseen – eivät ressutoverinne.

Kuvitus: Kaisa Mikkola

Ranta - a foray into the absurdity of modern life

On Wednesday the 14th of April the students of 14IB performed their long-awaited interpretation of Paavo Westerberg's play Ranta. They put very much effort into their CAS project, going as far as to compose an original score. The themes of mortality and happiness were accentuated by the vivid acting. MITJA SAINIO

The play narrates the story of three people: Kalle, Heikki and Susanna, who attend a session arranged for them by their therapist, Patrick. All three have their respective set of directions, which they are to follow during the unconventional session. Nothing goes quite according to plan, as the patients tire of Patrick's patronizing, and stop the session by tying Patrick to a chair. More and more issues unfold as the three patients, liberated of all authority figures, discuss various themes both personal and universal.

The actors did a brilliant job at conveying the motivations and thoughts of their respective characters. Miranda Wirén as Patrick managed to be wonderfully annoying in her mysteriousness, which must be exactly how the other characters found the therapist. Miranda showed calmness that could very well be mistaken for condescension, but also expressed well the other side of the character: longing and self-doubt. Kalle, the young doctor was played by Emil Yletyinen. Emil's acting had the nervous energy required for the character. Lost throughout the play, but finally finding a direction, Emil took on well the burden of playing the character whose development the events of the play shaped perhaps the most.

While Kalle was constantly on the edge of a breakdown, Inna Ruohutula's Susanna was steady in her threatening behavior and aggressive promiscuity. A character whose mood swung to and fro along the spectrum, Susanna is also the most reasonable and down-to-earth of the characters. Inna seemed to move between the two extremes with ease.

Lilja Korpi played Heikki, an RE teacher who had, like the others, lost direction. The character of Heikki demanded Lilja to be able to show extreme annoyance while still remaining amiable, in which she succeeded.

Milena, played by Verna Toivonen, only appeared in Patrick's thoughts, but was an important part of the story nonetheless. It was Verna's acting in great part to which the captivation of the otherwise stoic Patrick's feelings relied on. Likewise, Noora Sirola's portrayal of Julia had to be the sole representative of Kalle's chaotic personal life. She delivered well the character who was doubting of Kalle's actions and ideas.

The daunting task of realizing a complete play was achieved in an excellent manner by the students. They had taken care to deliver the atmosphere of the play with their simple and functional set design and wonderful original score, the latter of which was performed by a choir comprised of 14IB students. The costumes and makeup were equally impressive, from Kalle's youthful and well-to-do appearance to Milena's spirit-like frailty. As an entirety, the play was outstanding. For all the complaints I hear, CAS doesn't seem to be that terrible a concept. The play also stands testament to the wide variety of creative ideas the students of Ressu realise each year.

Kuvat: Sofia Backlund

No such thing as cheap cotton

KARO TALVIO

You walk into a clothing retailer's store, perhaps in the centre of the city you live in. A trendy music plays in the background. Perhaps the music carrying outside was what allured you in the first place. Anyhow, here you are, standing in the middle of the dozens of racks filled with garments. Not everything is of course to your taste; you walk among the clothes and your hand perhaps touches some of the gentle, soft fibres as you pass. And then you see something you like. You try on the soft fabric, feel the delight that comes with new clothes. You turn the right side of the price tag towards you.

But as you do so you turn the other side of the price tag away. This text aims not to tell you what you should do or what you should not do. Should you buy the piece of clothing or not? I aim to merely describe what is—in fact, this text only describes a very small part of what is. Cotton.

It is the year 1960. The white, stuffy stable fibre has grown here for five millennia with little variance in the conditions. Things are about to change. The era of industrialisation is spreading and after 20 years this place will be irreversibly different. The use of hybrid seeds (the products of in vitro cross-pollination) has taken over. The yields of cotton are greater than ever before. However, anyone who has studied even a little bit of biology knows how good ecosystems are at responding to sudden disturbances. The additional pesticides hybrid seeds require have created a niche and an insect called the bollworm is beginning to proliferate. Well, a few decades pass and yet another a man-made solution arrives.

Let us introduce the products of genetic engineering. The bollworm is here to stay and today a GMO cotton is the only kind of cotton able to survive in the areas ravaged by the aforementioned insects. It is manufactured by an American company. Like many GMO crops, it does not produce fertile seeds and farmers need to supplement every year. This crop is also thirsty. It requires extensive irrigation systems to grow. 65% of Indian cotton farmers can only afford the rainfall. This plant is not immune to other pests and needs a special, relatively expensive, insecticide manufactured by the same American corporation. The equation is simple. Most of the farmers are unable to live off their ancestors' farms.

Probably this week as well a woman somewhere far, far away, extremely far away, so far away that it is hard for us to even be sure how far away—very far away—wonders where her husband is. Perhaps her 5-year-old daughter's scream carries to her ears and, as if by a reflex, she starts running, knowing what awaits. In the field, her husband lays dead, having ingested the very pesticide designed to keep his cotton alive. Thousands of Indian cotton farmers have committed suicide this way within the last decade. Perhaps even while you are lifting that piece of clothing from the rack someone too far away for us to notice raises a bottle of insecticide onto their lips and leaves the demand of industrial proportions behind themselves.

We are used to having access to cheap cotton, but there is no such thing as cheap cotton.

Green Runway - kasvisruokaa ja kierrätysmuotia

Ressun ympäristöraati järjesti huhtikuussa Green Runway -muotinäytöksen. Muotinäytöksen tehtävänä oli lisätä ressurujen tietoutta kestävästä kehityksestä vaateteollisuudessa ja tarjota heille vaikutusmahdollisuuksia ympäristöraadin kautta. MITJA SAINIO

Tapahtuman käytännön järjestelyt tehtiin ruokavälituntia edeltävän oppitunnin aikana, mutta sitä oli suunniteltu jo useamman ympäristöraadin kokouksen aikana, sekä raadin somekanavien kautta. Suunnittelussa oli joitakin hämmennyksen aiheita, mutta ne eivät haitanneet Runwayn toteutusta, joka oli kokonaisuutena hallittu ja onnistunut. Kävijöitä oli kiitettävästi. Tapahtuma on ympäristöraadin perinne, ja itse Runwaylla näkyi viime vuoden voittaja-asu ekstrana. Tapahtuman aikana ressurut saattoivat tutkia myös kojua, jotka tarjosivat kestäväan kehitykseen liittyviä aktiviteetteja. Eräällä kojulla opiskelijat saivat äänestämällä vaikuttaa koulun kasvisruoan tarjontaan, kun taas toisella myytiin vegeaniherkkuja, kuten mokkapaloja ja munakoisominipizzoja. Yhdellä pöydällä oli kangaskasseja ja tykötarpeita niiden tuunaamiseen. Runwaylla tarjottiin myös kestäväan kehityksen lifestyle-lehti.

Tapahtuman käynnisti ympäristöraadin puheenjohtaja Karolus Talvio tervetulopuheellaan. Kun ressurut olivat aikansa tutkineet kokujen tarjontaa, esitettiin Ressun

opiskelijoiden laatima luento vaateteollisuudesta. Tutkimus oli perustavanlaatuista, ja oli selvää, että vaivaa oli nähty. Luennon jälkeen alkoi itse Runway. Asut oli tehty mitä erilaisimmista materiaaleista, ja niitä esittelivät vapaaehtoiset mallit. Kun jokainen asu oli esitelty, pääsivät ressurut äänestämään suosikkiaan. Asut olivat mitä monipuolisimpia; vaatekappaleisiin lukeutui paitoja, hameita, liivi ja yksi takkikin. Äänestys toteutettiin netissä, ja ressurut osallistuivat älypuhelimillaan. Äänestyksen tuloksena voittaja oli Annika Latva suunnittelemallaan mekolla. Palkinnoksi hän sai Finnkinon sarjalipun, ympäristöraadin hengessä lähes aineettoman lahjan.

Osana tapahtumaa suoritettiin myös arvonta asennekartoituskyselyyn osallistuneiden kesken, jonka voittaja sai myös sarjalippuja. On vaikuttavaa, että ympäristöraati onnistui järjestämään näin monipuolisen tapahtuman, vaikka aikaa sille oli vain tunti. Se myös osaltaan todistaa ressurujen kouluvuoden aikana järjestämien tapahtumien rikkautta.

Kuva: Sofia Sokolowski

Hiukkasen fysiikkaa Cernissä

Tulevista fysiikan nobelisteista koostuva ryhmämme suuntasi maaliskuussa kulkunsa Alppien keskelle tutustumaan maailman suurimpaan hiukkasfysiikan tutkimuskeskukseen. Sitä edeltävä syksy kului muille projektiin osallistuville kouluille, Luonnontiedelukiolle ja Medialukiolle, esitettävän hiukkasfysiikka-aiheisen esitelmän teossa. Enemmän tai vähemmän perusteellisten taustatietojen ja korkeiden odotusten kanssa lähdimme valloittamaan Geneveä. Kotiin palasimme entistä viisaampina ja paikallisen hintatason vuoksi huomattavasti köyhempinä.

Koneen laskeuduttua Sveitsin maaperälle aamupäivällä 8.3. meillä oli edessämme päivä vapaamuotoista seikkailua Genevessä. Ensin kävimme kuitenkin tutustumassa YK:n Euroopan päämajaan, jossa meille esiteltiin organisaation toimintaa ja massiivisen rakennuksen historiaa. Tien toisella puolella olevaa aukiota koristava, rikkinäistä tuolia esittävä veistos inspiroi kaikki räpsimään kuvia, ja saimme otettua muutaman kunnollisen ryhmäpotretinkin.

Vietimme yömmе paikallisessa nuorisohotellissa, joka joidenkin ennakkoluuloista huolimatta osoittautui ihan kelvolliseksi. Aamuauringon noustessa keskiviikkona Alppien ylle olimme jo ratikassa matkalla kohti retken varsinaista päämäärää, Cerniä, jossa tulimme viettämään suurimman osan seuraavista kolmesta päivästä. Meitä vastassa oli yksi tutkimuskeskuksen monista suomalaisista työntekijöistä. Cernin yleisesittelyn jälkeen eräs saksalainen tutkija piti ää-

rimmäisen mielenkiintoisen luennon Cernissä tehtävästä tutkimustyöstä, jonka tavoitteena on selvittää ilman pienhiukkasten vaikutusta mm. ilmaston lämpenemiseen.

Päivä jatkui tutustumisella Cloud-kokeen tutkimuslaitteistoon, minkä myötä pääsimme ensi kertaa tutustumaan Cernin huipputeknologiaan lähietäisyydeltä. Lounastimme hulppeassa kanttiinissa, jossa huhujen mukaan saattoi nähdä myös nobelisteja ruokailemassa – saatoimme kulkea yhden ohi, mutta täyttä varmuutta asiasta ei koskaan saatu. Päivä huipentui vierailuun Ranskan puolelle, mis-

Laskeuduimme sata metriä maan alle ihailemaan CMS-hiukkasilmaisinta.

sä laskeuduimme sata metriä maan alle ihailemaan CMS-hiukkasilmaisinta (Compact Muon Solenoid) ja sen koeasemaa. Cernin varsinaista kuuluisuutta, 27 kilometriä pitkää LHC-hiukkaskiihdytintä (Large Hadron Collider), emme päässeet näkemään, sillä sen luokse pääsevät turvallisuussyistä vain harvat ja valitut.

Illalla kiertelimme Geneveä, tutustuimme nähtävyyk-

Ryhmäkuva kaikista Cernissä olleista, ressurit vasemmalla takarivissä.

Ressut Place des Nations -aukiolla. Vasemmalta oikealle opiskelijat Anton Ahlstedt, Susanna Muhli, Aki Holm, Venla Lintulahti, Jefim Brodkin, Kristjan Mihhels ja opettaja Sami Puumalainen.

siin (mm. legendaarinen suihkulähde Jet d'Eau) ja nautimme sveitsiläisestä ilmapiiiristä. Ruoka oli järkyttävän kallista – McDonald'sin ruoka maksoi kaksinkertaisesti Suomeen verrattuna! Ruokapaikkoja etsiessä hintataso olikin tärkein kriteeri. Huippuedistyksellinen Geneve tarjosi meille turisteille ilmaiset liput, joilla pääsimme kulkemaan julkisilla aina bussista lauttaan koko matkan ajan.

Torstaina kuulumme luentoja jälleen suomeksi ja englanniksi. Yleiskattavan hiukkasfysiikkaesitelmän jälkeen pääsimme vaihteeksi kuuntelemaan historian havinaa – nimittäin esitystä Cernin ensimmäisestä hiukkaskiihdyttimestä SC:stä (synchrocyclotron). Myöhemmin meille saapui puhumaan työstään harvinaisen innostunut teoreettinen fyysikko, joka sai myös opiskelijajoukkomme esittämään kilpaa toinen toistaan korkealentoisempia kysymyksiä. Viihdyttävää esitystä olisi voinut kuunnella pitempäänkin,

Kuvat: Anton Ahlstedt, Kristjan Mihhels, Tiina Hyvärinen

mutta päivän lopuksi piti vielä ehtiä rakentamaan sumukammio. Tämä oli ressujoukolle vähän liiankin tuttu operaatio, sillä olimme jo syksyn aikana tutustuneet kyseiseen koejärjestelyyn useaan otteeseen. Suoriuduimme tehtävästä siis kunnialla.

Geneven autonäyttelyn takia majoittumispaikan löytäminen neljäksi päiväksi oli ilmeisesti ollut haastavaa, joten torstaina siirryimme hostellistamme alppimajahenkiseen hotelliin viimeiseksi yöksi. Aulan joulukoristeet hämmensivät ja epäluotettava hissi oli hieman huolestuttava, mutta kaiken kaikkiaan hotelli tuntui luksukselta edelliseen paikkaan verrattuna.

Perjantaina päivä alkoi Cernin tietojenkäsittelyyn tutustumisella. Esitys oli visuaalisesti todella vaikuttava, mistä viimeistään kävi ilmi ettei Cern ole investoinut pelkkään tutkimukseen vaan myös vierailijoiden opettamiseen ja viihdyttämiseen. Matkamme viimeinen luento koski antimateriaa, ja pääsimme lopuksi tutustumaan "Antimatter Factoryyn", missä eri tutkijaryhmät tutkivat, no, antimateriaa.

Palautekeskustelun ja viimeisen matkamuistomyymälävisiitin jälkeen jätimme haikeat hyvästit Cernille ja lähdimme kotimatalle. Kaiken kaikkiaan matka oli todella antoisa ja fysiikan tietomme karttuivat projektin aikana huomasti. Kokemus kannusti varmasti monia meistä jatkamaan fysiikan opiskelua lukion jälkeenkin. SUSANNA MUHLI

Pala hiukkaskiihdytintä.

Xelcgbtensvn

Kryptografia, oppi salakirjoituksesta, tunnettiin jo antiikissa. Pärskeitä, joka myös on toiminut lähes antiikin ajoista saakka, haastaa nyt lukijansa purkamaan salattuja viestejä seikkailussa, joka rönnyilee lehden sivuilta Internetin ihmemaahan. Tämän sivun QR-koodi on avain etenemiseen: korvaamalla linkin loppuosan uudella kahdeksan merkin sarjalla pääset eteenpäin. Varoituksen sana on tosin paikallaan: pulmien haastetaso vaihtelee naurettavan helposta täysin tarpeettoman vaikeaan. Mikäli kuitenkin päätät tuhlata kesälomaasi tähän joko yksin tai yhdessä toisten ressujen kanssa, onnea matkaan! RISTO MIINALAINEN

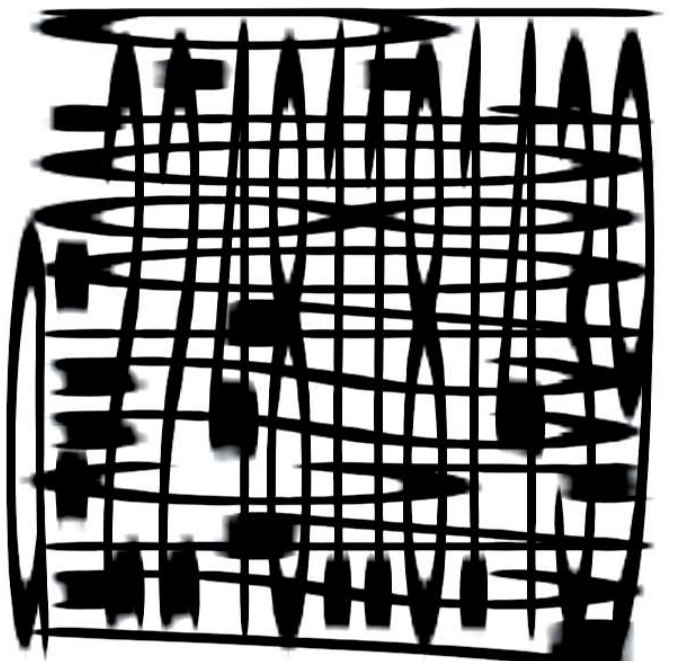
Typoineen kaikkineen...

(["%\$:^"~6;4Xzx0Tutsr*)Monl\$Hii~D|{dc>a_<M:8[7YWm3~TRRP?xjih(Jr%\$FnCC1

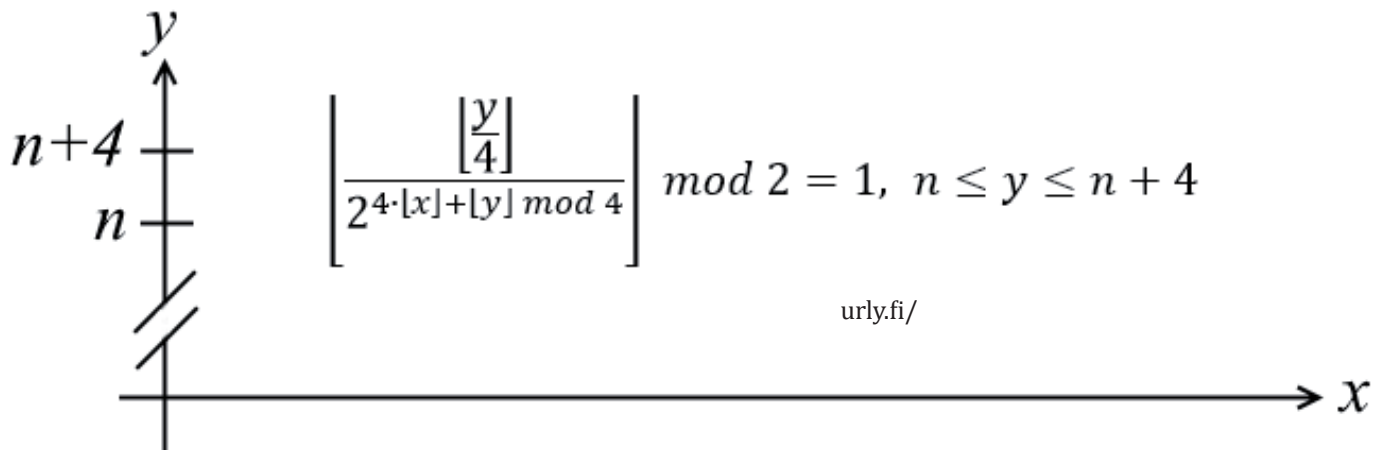

$$\log k = \log a + \log b$$

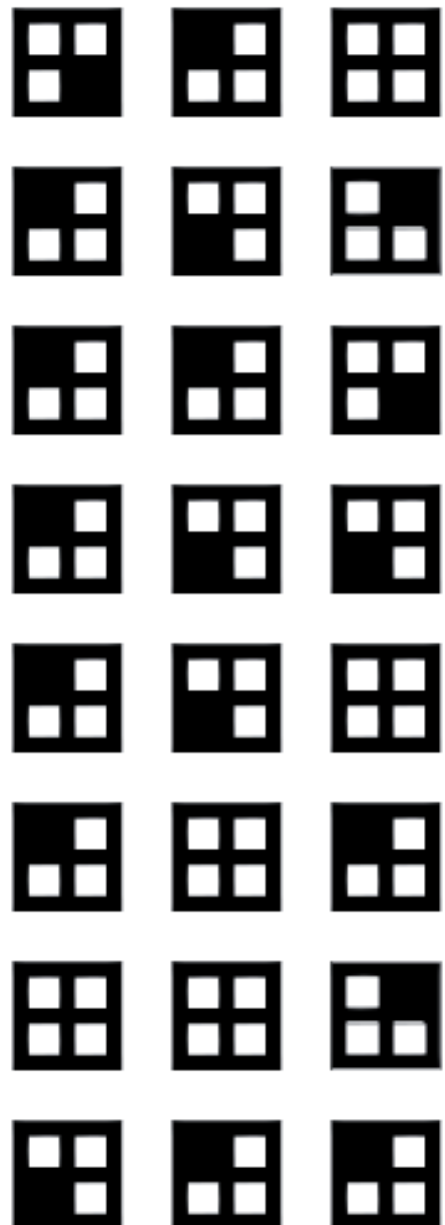
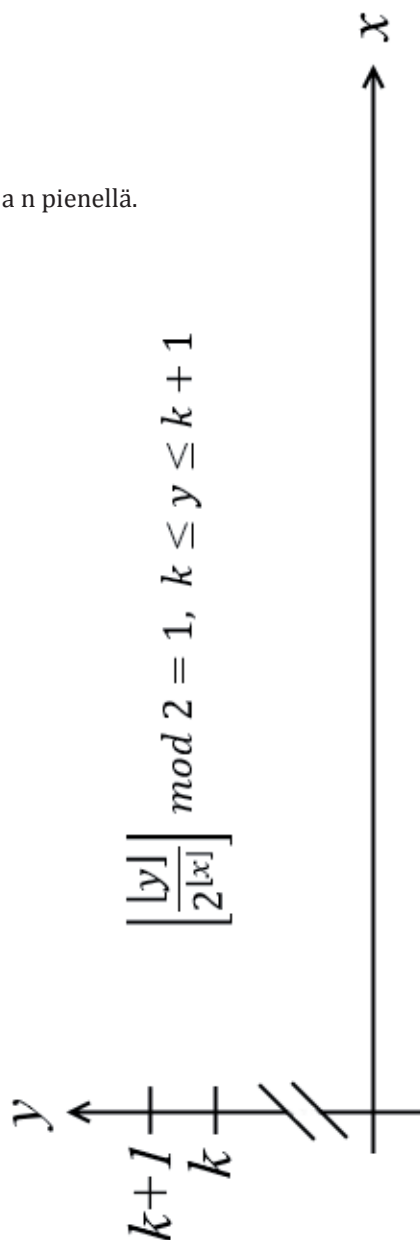

Tällä kertaa numerot ovat järjestyksessä, mutta musiikin teoriaa vaaditaan.

5! = 120. Pidä hauskaa!

M ja n pienellä.

"Jaaha, tässähan on hyvä väli kattoa vähän saimaannorppia."

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

"There's now pretty much money in Lotto. If I win, you're never gonna see mee again!"

"Kun mä tuun täältä alhaalta tän mun kepukan kanssa..."

"Voiman ja vastavoiman laki on yhä voimassa."

"Oi, kevään ääniä! Katuja lakaistaan."

"Opettaja oli hyvin aggressiivinen tänään."

"Minä olen uskovainen mies, vaikka te ette uskoisikaan."

"Anteeks et mä oon myöhässä. Jäin juomaan kahvia. Ja sitten juoruilemaan."

"Jotta saadaan tulipalo aikaiseksi..."

"Judging by the expression of the lady in the picture, this text is not going to be interesting."

"Tappaa ei saa, mutta polttaa saa elävältä."

"Valmistautukaa henkisesti triangeliin, mikä tarkoittaa kolmen läheisen henkilön tiivistä yhteistyötä."

"As a teacher I know that it's very easy to manipulate something."

"Obama is young, black and sexy, so we vote for him."

"Those grades will disappear after this year, so I don't see any reason to give you bad grades!"

"Joka laittaa otsikkoon pisteen, saa pöllöpään leiman."

"Nowadays it's all about the looks: you look good, young and black... President material!"

"Remember that if you want to attack Russia, attack during the spring!"

"Ei tarte tietää mitään, pitää vaan väitellä."

"Kun Carl Rogers toi tän 'toteuta itseäsi' -jutun, niin voi! Kyllä hipit tykkäsi."

"Tässä printterissä on varmaan Huovis-esto. Ei printtaa, kun siinä on Huovisen kuva."

Oppilas: "Mitä tarkoittaa, kun Rn on nolla?" Opettaja: "Se on silloin nolla."

"Oh God, the time is coming that students are 2000' borns!"

[Opettaja sijaistamassa toista opettajaa]
Oppilas: "Ei huolta, me tykätään sustakin!"
Opettaja: "Voi, miten ihanaa! Ihan silmät kostuvat... Taisi mennä siitepöly silmään."

[about Hitler] "He didn't smoke, he didn't drink, he was a goddamn idiot!"

"Ressukassit päähän!"

Student: "But then why do we do this?" Teacher: "Because it's good waste of time."

"Mitä tahansa sääntöä saa rikkaa, jos sen tekee tyylillä."

"Teachers also are very dangerous creatures."

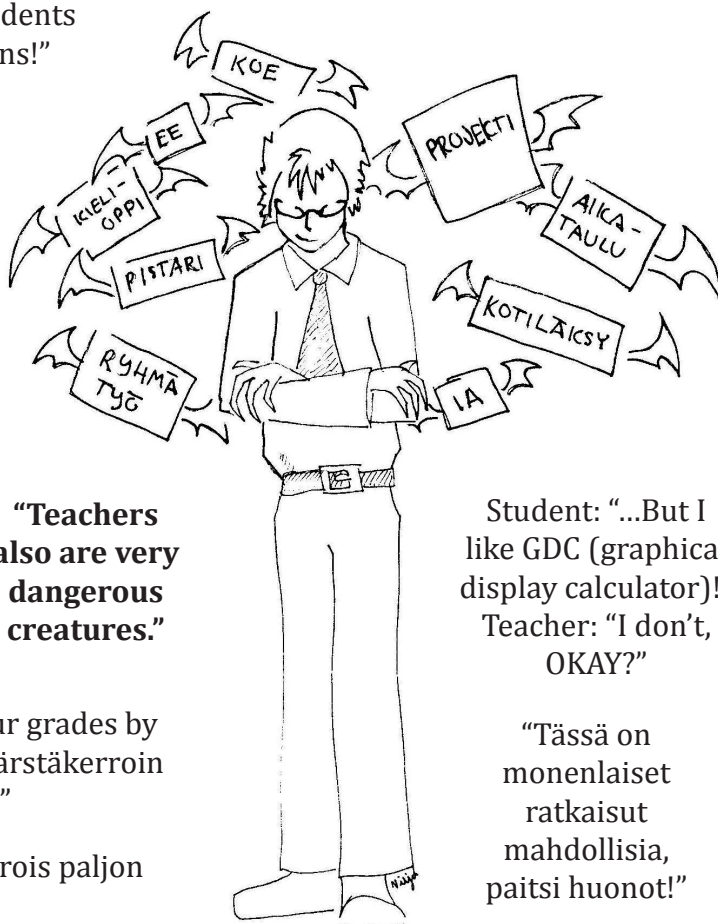
Student: "...But I like GDC (graphical display calculator)!"
Teacher: "I don't, OKAY?"

"Musta tuntuu, että teillä on musta semmonen kuva, että oon joku helvetin esikartanoista noussu piiska!"

"I will look at your grades by looking at your pärstäkerroin index!"

"Mä en tuol kemianlabrois paljon luuhaa."

"Tässä on monenlaiset ratkaisut mahdollisia, paitsi huonot!"

[on a Friday lesson after giving a time-taking assignment due Monday 2.5.] "Oh yeah, happy vappu."

-- kun sydän täyttyy vedellä --"

[taulusta] "Sillä on eroa, onko metsä tumman- vai vaaleansininen."

"I'm gonna make America great... Sounds like Hitler... Sounds like JASI!"

"KIDS in the back row, can you do this?"

"Jos haluutte lämmittää sitä, voitte vaikka laittaa sen kaasupolttimen alle."

"I recommend #Norppalive to everyone who's struggling with stress."

"Laskin elää tämmösellä merkinnällä."

Opettaja: "Mikä tää [pyörähdyskappale] nyt sitten on..." Oppilas: "Kantarelli!"
Opettaja: "Musta toi näyttää enemmän suppilovahverolta."

"Tää ei oo se tapa millä penis toimii... Sitä ei tarvii lämmittää."

"Saatte nyt mun puolesta messuta ihan koko rahan edestä!"

"Ne, jotka on käyny antiikin Kreikassa tai vaikka Roomassa, on niitä varmaan nähnytkin!"

"Tää on toroidi nimeltään. Ei saa nimittää sitä munkkirinkeliksi."

"Voitte naurahtaa sisäisesti ja todeta, että joku taas ei osaa sähköoppia."

"En päässy amikseen, niin meninpä sit lukioon."

"Huonot vitsit on ihan ymmärrettäviä, niitä tulee meikäläisenkin suusta!"

"Check if you have this paper with a [picture of] front finger raised... Not any other finger!"

"If you are very limited, you can survive most of the things by $\sin^2 \theta + \cos^2 \theta = 1$!"

[Students talking about a maths exam] "Is it going to be easy like 1+1?" Teacher: "No, not 1+1... Which is 3."

"Joku sadisti varmaan keksiny nää kielioppisäännöt."

"EEEEIII se on sun oma äidinkieli, sä saat raiskata sitä miten haluat!"

"Jos pyydetään hyppimään päällä, kun siitä saa pisteitä, niin sitten hypitään päällä."

[about IB IA's and exams] "It's ridiculous to read those goddamn essays!"

"Pidä sinä turpas kiinni, ollaan kuultu ihan tarpeeksi!"

"Kukaan ei saa palovammoja. Se on kiellettyä."

"Kannattaa pyrkiä sellaseen tiiviiseen ilmaisuun, ettei se leviä niinku velli seinälle!"

"S:lle on viisi merkitystä: 1. Sillä ei ole merkitystä."

"You seem like you're imagining a norppa right now."

"Kun tiputtelee varpaille eri massaisia punnuksia, oppii hyvin nopeasti, mitä massa tarkoittaa."

"Jos ei tiedä, mikä on passiivi, niin 10 raipaniskua kotona illalla."

"Nyt multa menee tää teksti ihan sivu suun, kun mä katon noita kantarelleja."

"Ehkei pitäis vaarallisia asioita möläyttää."

"You can eat here, but not salamipizza, it smells!"

"Don't become close to dictators, instead, become one!"

-- omin sanoin, tai siis kirjasta opetelluin sanoin --"

"Burn Turku! You'll get a ten!"

Kuvitus: Vilja Vidgren

"The Ressu Spirit"

He will always be there for us.

Because he can take it.

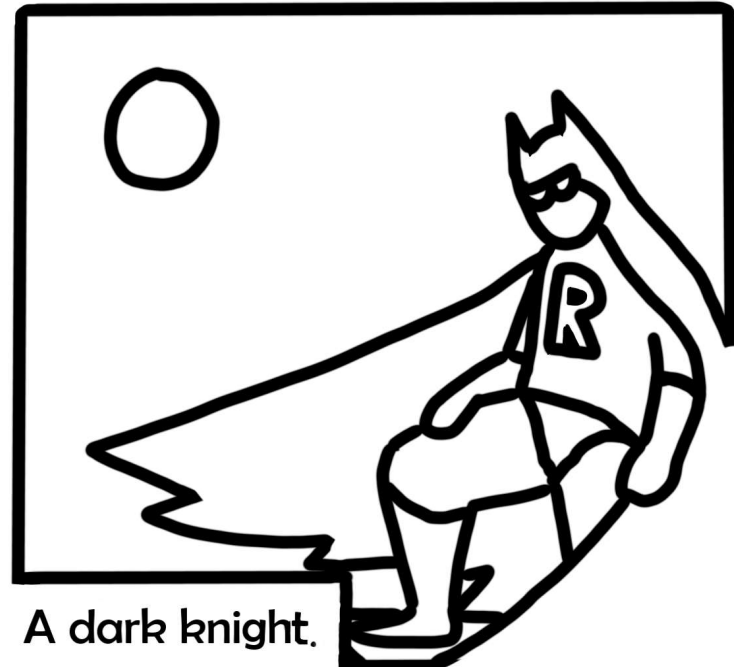

Because he's not the hero Ressu needs...

but the one it deserves.

He's a silent guardian, a watchful protector.

A dark knight.